

Ale když je Félicité viděla obě rozhněvané, pochopila, že se příliš ukvapila a začala být znovu velmi laskavá.

- „Ale ne, kočička moje, to nejsem já, kdo říká ty hrozné věci. Opakuji ti ty hlouposti, které se šíří venku, abys pochopila, že Pascal dělá chybu, že nehledí na to, co si o něm myslí druzí¹...Věří, že našel nový lék, nic jiného²! A i já bych si přála, aby uzdravil celý svět, jak očekává. Jen, proč si oblíbil to záhadné chování, proč o tom nemluví³ nahlas, a především, proč to nezkusí právě na téhle chátře staré čtvrti a venkova, namísto toho, aby dělal zjevné pokusy o léčení, které by mu mohly být ke cti, mezi řádnými lidmi...Ne, kočička moje, však to vidíš, tvůj strýc nikdy nemohl dělat věci jako ostatní.“

Aby odhalila skrytou bolest, která jí svírala srdce, použila ztrápený tón a zeslábla na hlase.

- „Ach, Bože, díky! Důstojní muži v naší rodině naštěstí nechybí, mí ostatní synové mi dopřáli dostatek radosti! No ne? Tvůj strýc Evžen se dostal opravdu vysoko, dvanáct let byl ministrem, téměř císařem! I tvůj otec pohnul se spoustou milionů a byl zapojen do velkých věcí, které změnily Paříž! A to nemluví o tvém bratru Maximovi, tak bohatém, tak vznešeném, ani o tvých bratrancích, Oktávu Mouretovi, jednom z budovatelů novodobého obchodu a našem milovaném opatu Mouretovi, takovém světci! Nuže proč Pascal, který mohl jít v jejich šlépějích, žije tvrdohlavě ve své díře jako nějaký podivín?

A jelikož byla mladá slečna stále rozčilená, umlčela⁴ ji něžným pohybem ruky.

- „Ne, ne, nech mě to dokončit... Vím dobře, že Pascal není hlupák, že se zasloužil o znamenité práce, a že tím, že několik z nich zaslal do Lékařské akademie, získal mezi vědci na reputaci...Ale může to brát v potaz vedle toho, co jsem si pro něj přála? Ale ano, všechnu tu dobrou městskou klientelu, velké jmění, vyznamenání, posléze pocty, postavení hodné jeho rodiny...Ach, vidíš to, kočička moje, to proto si tak stěžuji: není takový, nechtěl být takový jako naše rodina. Čestné slovo, říkala jsem mu to, když byl malý: „Kde jsi se tu vzal? Ty nejsi jedním z nás⁵!“ Já jsem pro rodinu obětovala všechno, roztrhla bych se, aby rodina zůstala navždy velká a slavná.“

Znovu napřímila své malé tělo, a tak byla mnohem vyšší, se svou jedinou touhou po požitku a s pýchou, která zaplnila celý její život. A znovu začala procházet, ale v tom se rozrušila, když náhle na zemi zahlédla číslo časopisu *Temps*, který doktor zahodil, když si z něj vystříhl článek, aby jej přidal do složky Saccard; a z pohledu na prázdné okýnko uprostřed listu bezpochyby všechno pochopila, protože najednou se zastavila a klesla na židli, jako by už konečně věděla to, co se dozvědět měla.

Hodnocení: větší posuny smyslu PD7, 10, ostatní stylist.

diskuse možností dobrá, příště ji strukturujte např. podle „mřížek“ (viz IS Učební materiály)

C

¹ Zde mi přišlo zvláštní použít něco jako „veřejné mínění“ proto jsem raději použila „co si o něm myslí druzí“, myslím, že zde znamená totéž a vypadá to v textu přijatelněji. VELMI DOBRĚ

² Zde jsem místo „nic lepšího“ dala „nic jiného“, protože si myslím, že je to výstižnější. TÍM LÉPE

³ V této větě jsem slovesa „oblíbil“ a „nemluví“ uvedla vyčasovaná namísto infinitivu – opět mi to tady přijde přirozenější ANO

⁴ Původně jsem zde měla i „zavřela pusu“, ale „utišila“ se mi zdá vhodnější. NE, MÁTE DOBRĚ „UMLČELA“

⁵ „Nejsi náš“ mi zde přišlo zvláštní, spíš si myslím, že chtěla poukázat na to, že on nezapadá do jejich rodiny, ne, že by vyloženě nebyl jejich. ANO, VOLNĚJI – TY NEJSI JAKO MY/ TY JSI Z JINÉHO TĚSTA